

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Jan Gibiec
Sędzia SA:	Iwon Biedroń (spr.)
Sędzia SA:	Małgorzata Bohun

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: (...) **Sp. z o.o. w B.**

przeciwko: **G. S.**

o udzielenie informacji

na skutek zażalenia uczestnika

na postanowienie Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 16 lipca 2012 r., sygn. akt VI GCo 63/12

p o s t a n a w i a:

I. zmienić zaskarżone postanowienie o tyle tylko, że jednocześnie zobowiązać wnioskodawcę (...) Sp. z o.o. w B. do zachowania w tajemnicy uzyskanych wiadomości stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa obowiązanego prowadzonego pod nazwą G. S. (...) i innych tajemnic ustawowo chronionych, a w pozostałym zakresie zażalenie oddalić;

II. zasądzić od G. S. na rzecz (...) Sp. z o.o. w B. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Legnicy na podstawie art. 80 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawach autorskich i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm.) – zwanej dalej papp – uwzględnił w części wnioszek (...) Sp. z o.o. w B. i zobowiązał G. S., aby w terminie 14 dni od daty doręczenia postanowienia, udzielił wnioskodawcy informacji oraz udostępnił wszystkie faktury VAT i pełny rejestr VAT sprzedaży usług konserwacji i naprawy wózków widłowych za okres od 10.08.2010r. do 18.07.2012 r. W pozostałym zakresie wnioszek oddalił.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że wnioskodawca za pomocą załączonych dokumentów uprawdopodobnił w dostatecznym stopniu zarówno swoje roszczenie jak i interes prawny w żądaniu udzielenia informacji wykazując ze znacznym prawdopodobieństwem dokonywanie przez G. S. bezprawnego naruszania praw wnioskodawcy i wskazując na zamiar wystąpienia przeciwko potencjalnemu sprawcy naruszeń z powództwem oraz brak dokładnej wiedzy w zakresie rozmiaru dokonanych naruszeń. Zdaniem Sądu Okręgowego z przedłożonych dokumentów wynika także, że żądane przez wnioskodawcę informacje, obejmujące faktury VAT potwierdzające wykonanie przez

G. S. usług konserwacji i naprawy wózków widłowych, mają istotne znaczenie dla roszczeń, z którymi zamierza wystąpić wnioskodawca. Pozwalają one bowiem na dokładne określenie zakresu naruszeń praw przysługujących uprawnionemu i sprecyzowanie podstawy faktycznej roszczenia i określenie wartości przedmiotu sporu. W tym zakresie wniosek Sąd Okręgowy uznał za uzasadniony i zasługujący na uwzględnienie. Zdaniem Sądu Okręgowego nie zasługiwał natomiast na uwzględnienie, z uwagi na brak dostatecznego wykazania interesu prawnego przez wnioskodawcę, wniosek o udzielenie informacji przez G. S. w zakresie innych usług świadczonych na rzecz dawnych klientów wnioskodawcy.

Powyższe postanowienie w całości zaskarżył uczestnik postępowania G. S. zarzucając mu brak podstaw prawnych i faktycznych do zobowiązania go do udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów. Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz zasądzenie na rzecz uczestnika kosztów postępowania. W uzasadnieniu skarżący podniósł, że w ramach prowadzonej działalności nie wykorzystywał oprogramowania wnioskodawcy, gdyż wykonuje jedynie usługi, które nie wymagają używania oprogramowania, a nadto nie było możliwe skopiowanie oprogramowania na inny nośnik. Skarżący podniósł również, że instytucja przewidziana w art. 80 ust. 1 papp może być zastosowana jedynie do osób aktualnie naruszających prawa majątkowe, co w niniejszej sprawie nie ma miejsca, a ponadto wnioskodawca nie wykazał interesu prawnego w zastosowaniu tej instytucji. Skarżący wskazał także, że skarżone postanowienie nie gwarantuje utrzymania w poufności żądanych danych, które są objęte tajemnicą przedsiębiorstwa.

W odpowiedzi na zażalenie wnioskodawca wniósł o jego oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Rozpoznając niniejsze zażalenie w pierwszej kolejności wskazać należało, że choć w części wstępnej swojego zażalenia G. S. wskazał, że zaskarża postanowienie Sądu Okręgowego w całości, to w świetle analizy treści zażalenia nie mogło budzić wątpliwości, że w istocie zmierzał on jedynie do zakwestionowania tej części zaskarżonego postanowienia, w której Sąd zobowiązał go do udzielania wnioskodawcy określonych informacji.

Co do meritum, w ocenie Sądu Apelacyjnego zażalenie skarżącego G. S. zasługiwało na uwzględnienie jedynie w niewielkim stopniu, w przeważającej zaś części było pozbawione uzasadnionych podstaw i jako takie podlegało oddaleniu.

Na wstępie zauważyć należy, iż na gruncie przepisu art. 80 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 79 ust. 1 papp wyodrębniony został szczególny i odrębny rodzaj postępowania o zobowiązanie naruszającego autorskie prawa majątkowe do udzielenia informacji i udostępnienie określonej przez sąd dokumentacji, mającej znaczenie dla roszczeń, o których mowa w przepisie art. 79 ust. 1 papp. W ocenie Sądu Apelacyjnego analiza treści owego przepisu prowadzi do jednoznacznego wniosku, że nie jest to rodzaj postępowania o udzielenie zabezpieczenia i w konsekwencji nie znajdują tu zastosowania przepisy art. 730 i nast. k.p.c. Wprawdzie w pewnym zakresie owo postępowanie jest zbliżone w swej formie do postępowania zabezpieczającego, bowiem wniosek wszczynający owo postępowanie „informacyjne” może być złożony przed wytoczeniem powództwa o naruszenie autorskich praw majątkowych przez osobę, która wykaże swój interes prawny. Tym niemniej odmienny jest cel owego postępowania „informacyjnego”, które w istocie ma dopiero umożliwić wnioskodawcy podjęcie decyzji, dokonanej w oparciu o uzyskane informacje i udostępnione dokumenty, co do wytoczenia powództwa i jego potencjalnej zasadności. Stanowisko to znajduje przy tym pełne potwierdzenie w treści ust. 6 art. 80 papp, który nakazuje odpowiednie stosowanie niektórych tylko przepisów postępowania o udzielenie zabezpieczenia, jedynie w odniesieniu do zabezpieczenia dowodów realizowanego na podstawie art. 80 ust. 1 pkt 1 omawianego przepisu.

Nadto zważyć należy, iż przedmiotowe roszczenie informacyjne określone w art. 80 ust. 1 pkt 2 papp służy wyłącznie twórcy lub jego następcy prawnemu i może być kierowane wyłącznie przeciwko naruszcycielowi tych praw oraz w granicach mających znaczenie dla roszczeń określonych w art. 79 ust. 1 papp. W konsekwencji oznacza to, że wnioskodawca musi wykazać zaistnienie wszystkich przesłanek wyznaczonych treścią analizowanego

przepisu. W szczególności swój interes prawny pojmowany jako legitymacja czynna uprawniająca do wystąpienia z żądaniami określonymi w art. 79 ust. 1 papp przeciwko wskazanemu uczestnikowi postępowania w odniesieniu do zindywidualizowanego naruszenia. Ponadto musi wykazać naruszenie służących mu autorskich praw majątkowych oraz wykazać, że bez udostępnienia żądanych we wniosku informacji lub dokumentów prawidłowe określenie roszczeń jest niemożliwe lub nadmiernie utrudnione. Zobligowany jest także do wskazania zakresu żądanych informacji lub dokumentów, do których dostępu się domaga.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, jak słusznie uznał Sąd Okręgowy, w przedmiotowej sprawie wnioskodawca sprostął wyżej wskazanym obowiązkom. Wbrew twierdzeniom zażalenia wnioskodawca przedkładając szereg dokumentów wykazał w sposób wysoce prawdopodobny tak interes prawny w żądaniu udzielania informacji oraz wysoki stopień prawdopodobieństwa dokonywania naruszeń. Świadczyły o tym między innymi fakt poprowadzenia własnej konkurencyjnej działalności przez obowiązwanego, uzyskane od dawnych klientów wnioskodawcy informacje o wykonywanych przez obowiązwanego usługach oraz zestawienia usług, a także oświadczenia o konieczności korzystania przy wykonywaniu usług świadczonych przez wnioskodawcę i obowiązwanego, ze specjalistycznego oprogramowania, do którego praw obowiązany obecnie nie posiada, a do którego swobodny dostęp posiadał w trakcie świadczenia pracy dla wnioskodawcy. Płynące z tych dokumentów wnioski czyniły w ocenie Sądu Apelacyjnego wysoce prawdopodobną na obecnym etapie postępowania tezę o dokonywaniu przez obowiązwanego naruszenia prawa wnioskodawcy. Podkreślenia wymaga, że nie mogły odnieść zamierzonego skutku twierdzenia skarżącego, że nie jest on w posiadaniu oprogramowania i tym samym go nie używa. Jak wskazał bowiem wnioskodawca możliwe było skopiowanie spornego oprogramowania (na co wskazywał załączony już do wniosku wyrok sądu karnego), do którego uczestnik, także w czasie prowadzenia konkurencyjnej względem wnioskodawcy działalności miał swobodny dostęp. Nie budziło zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego stanowisko Sądu Okręgowego, który przyjął, że wnioskodawca wykazał w stopniu dostatecznym legitymację do wystąpienia z roszczeniami przeciwko uczestnikowi postępowania oraz fakt, że żądane informacje są mu niezbędne do prawidłowego określenia przysługujących mu roszczeń.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że analiza treści art. 80 ust. 1 pkt. 2 papp prowadzi do wniosku, iż przepis ten może dotyczyć jedynie podmiotów aktualnie naruszających prawa autorskie. Takie rozumienie nie znajduje zdaniem Sądu Apelacyjnego potwierdzenia w analizie brzmienia treści przepisu, a w szczególności nie można twierdzenia takiego wywodzić jedynie z użytego w nim wyrazu „naruszającego”. Taka wykładnia tej normy nie znajduje oparcia także w stanowisku doktryny i orzecznictwa oraz przeczyłaby logice, a także w sposób znaczący celowi i funkcji przewidzianej w niej instytucji.

Wreszcie nie sposób podzielić twierdzenia skarżącego, że nie zachodził w przedmiotowej sprawie po stronie wnioskodawcy interes prawny w zastosowaniu omawianej instytucji z uwagi na fakt, że informacje te wnioskodawca mógłby uzyskać w toku procesu w trybie postępowania zabezpieczającego. W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko takie nie zasługuje na aprobatę i jest wynikiem nieuprawnionego zrównania omawianej instytucji z postępowaniem zabezpieczającym. Jak już tymczasem wskazano instytucje te choć mają pewne podobieństwa to jednak nie można ich ze sobą w pełni utożsamiać. Bezpodstawne były zatem twierdzenia skarżącego, że żądane informacje wnioskodawca mógłby uzyskać w toku procesu, skoro w sposób przekonujący wnioskodawca wykazał, że bez żądanych informacji nie jest w stanie dostatecznie uszczegółwić podstawy faktycznej (w tym wartości przedmiotu sporu) powództwa, które zamierza przeciwko uczestnikowi wytoczyć. Nie może budzić wątpliwości, że temu właśnie w przeciwieństwie do postępowania zabezpieczającego, służy instytucja określona w art. 80 ust. 1 pkt. 2 papp, a celów tych nie sposób osiągnąć w inny sposób.

Jedynie w części podzielić należało zdaniem Sądu Apelacyjnego twierdzenia skarżącego w zakresie braku zagwarantowania przez zaskarżone postanowienie utrzymania w poufności danych, do których udzielenia został zobowiązany. Obowiązek zapewnienia przez Sąd zachowania tajemnicy danych stanowiących tajemnicę przedsiębiorcy wypływa z treści art. 80 ust. 2 papp. Przy czym podkreślenia wymaga, że fakt ten nie mógł prowadzić, w ocenie Sądu Apelacyjnego, do uchylecia zaskarżonego postanowienia. Wskazać należy, że do istoty omawianej regulacji należy możliwość zobowiązania podmiotu do ujawnienia danych, które mogą stanowić tajemnicę przedsiębiorcy, tym samym powołanie się skarżącego na tę okoliczność nie może stanowić podstawy do odmowy

zastosowania instytucji o jakiej mowa w art. 80 ust. 1 pkt 2 papp. Rolą Sądu jest jedynie stworzenie podstawowych warunków do zachowania w tajemnicy danych stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa, a uzyskanych przez wnioskodawcę w ramach zastosowania omawianej instytucji. Tym samym zasadna była zmiana zaskarżonego postanowienia jedynie poprzez zobowiązanie wnioskodawcy do zachowania w tajemnicy uzyskanych informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa obowiązanego, przez co należy rozumieć zakaz używania uzyskanych informacji w celu innym, niż ten w którym zostały one uzyskane.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w pkt I sentencji postanowienia oddalając dalej idące zażalenie w oparciu o art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

O kosztach postępowania zażaleniowego, mając na uwadze to, że zażalenie uwzględnione zostało jedynie w niewielkiej części, orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 397§2 k.p.c. i w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

bp